

[Wilhelm]

hårdt. Hvem er det så, der bliver ramt urimelig hårdt? Det er der faktisk ingen der gør. Dertil kommer, at der luftes andre muligheder med en kraftigt forhøjet lejeværdiprocent, som virkelig ville bringe mange af dem fuldstændig ud i tovene økonomisk.

Det skal være administrerbare løsninger. Jeg ved ikke, hvad der er ved det her, der ikke er administrerbart, hvis man overhovedet vil gøre noget ved det her, det største fradragsproblem, der findes – og det siger skatteministeren jo ind imellem, at det vil han meget gerne, han er enig i, at det er det største problem, og det skal altså væk, det fradrag for renter af gæld. Hvis man overhovedet vil gøre noget ved det, hvor har man så de mere administrerbare løsninger end dette her? Det er i virkeligheden forbløffende enkelt, det her.

Det var specielt punkt 4, der var betænkeligt, stoppet for nye ejerboliger – eller den virkning, det ville få: stop for nye lejerboliger. Jeg kan sige til en hel række af ordførerne, at der er jo ingen forskel på det og så det, I selv tidligere har ligget og aftalt i det ene forlig efter det andet. Når man skulle gøre noget for at fremme ligestillingen mellem ejere og lejere, så kan der ikke fortsat bygges ejerboliger med det udstyr og i den størrelse og i det omfang, som der har kunnet hele tiden, for man har kun kunnet det på grund af fradragsreglen.

Men dertil kommer, at det er jo ikke rigtigt, at dette giver et stop for nye ejerboliger. Hvis man havde kigget ordentligt efter, så ville man have set, at vi faktisk har givet et bud på, hvordan man kunne gøre noget, som i hvert fald ikke er ringere end det, som Mogens Lykketoft, og hvem der ellers har været nævnt i debatten, har været inde på – uden at man fortsætter subsidieringen – nemlig at man kunne overveje, om ikke indeksfinansieringen lige præcis kunne bruges på ejerboligbyggeriet. Jeg finder, det er fuldstændig bagvendt, at de gange, man har diskuteret indeksfinansiering, da har det – jeg skal undtage den sidste gang, sidste år i maj, da var ejerboligsektoren lidt inde i regeringens udspil også – altid kun været en diskussion, der drejede sig om det almennyttige byggeri. Der er jo ikke specielt brug for den finansieringsform. I ejerboligbyggeriet ville man derimod få en tidsprofil, som stadig væk gjorde det muligt at anskaffe ejerboliger, også for de

indkomster, der i dag har mulighed for det – selv om de ikke har så stor en fordel af rentefradraget, som de store indkomster har – hvis det nu er livet om at gøre for dem. Det ville også blive tilfældet, hvis man overvejede en indeksfinansiering af netop ejerboligbyggeriet. Derfor er det ikke rigtigt, at dette forslag nødvendigvis fører til et totalt stop for ejerboliger. Det kommer an på, hvordan man i øvrigt vil tillade at denne boligsektor skaffer sig finansiering.

Det kunne lade sig gøre uden nogen form for subsidier og med den samme fordel, som der er i det radikale forslag. Vi anerkender, at det radikale forslag i hvert fald fjerner det asociale element, at man har større procentvis fordel for hver krone, man kan trække fra, jo større indkomst man har. Det ville også være fjernet, hvis man i stedet fortsatte et ejerboligbyggeri ved hjælp af en indeksfinansiering.

Hr. Bakholt var, så vidt jeg forstod, enig i hensigten, men erklærede sig tilfreds med, at regeringen har taget problemet op. Jeg mener, at det, regeringen har gjort, faktisk er, at den har udskudt problemet endnu en gang, og det synes jeg ikke at nogen, der påstås at sidde på arbejderstemmer, skulle erklære sig tilfreds med.

Så kom der noget om hensynet, der skulle tages ved sådanne løsninger. Det er vi enige om. Hr. Bakholt talte bl. a. om hensynet til, at boligudgifterne ikke steg hurtigere, end lønningerne kunne følge med. Ja men det er jo lige præcis det, der allerede i VS' forslag tilbage i 1977 har været formuleret som hovedprincippet. Hovedprincippet for, hvordan boligudgifterne må stige under denne aftrapningsordning, er, at de ikke må stige hurtigere end efter de nugældende regler, hvis de blev fortsat med samme lejeværdiprocent, og ikke må stige hurtigere end lønudviklingen. Det er lige præcis det, hr. Bakholt krævede, og hvis hr. Bakholt vil insistere på, at de skal f. eks. følge det, man nu lufter for det almennyttige byggeri, at de ikke må stige hurtigere end med tre fjerdedele af lønindeksen eller prisindeksen, så kan vi også godt snakke om det. Det er ikke noget større problem. Det betyder, at afviklingsperioden formodentlig bliver en 13 år i stedet for de 9–10 år, som det vil være med de nuværende pris- og lønudviklinger, som vi har redegjort for i bila-